

- умовах: колективна монографія / за заг. ред. Т. В. Гринько. – Україна, Дніпропетровськ: Біла К. О., 2014. – С. 142–154.
5. Крылов Э. И. Анализ финансового состояния и инвестиционной привлекательности предприятия: учебное пособие / Э. И. Крылов. – М.: Финансы и статистика, 2003. – 192 с.
 6. Овдій Л. І. Оцінка привабливості підприємств за допомогою статистичних моделей./ Л. І. Овдій, Я. А. Некрасова. // Економічні науки. – 2009. – № 4. Т. 2. – С. 180–186.
 7. Ястремська О. М. Інвестиційна діяльність промислових підприємств: методологічні та методичні засади : монографія / О. М. Ястремська. – Х. : ВД «ІНЖЕК», 2003. – С. 479.

Головачова К. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Регулювання вважається важливою умовою позитивного функціонування кожної економіки. Результативного регулювання потребує інвестиційна діяльність в державі.

Інвестиційна діяльність – це комплекс практичних дій людей, юридичних осіб і держави стосовно здійснення вкладень [2].

Державне регулювання щодо здійснення вкладень містить:

- 1) керівництво національними вкладеннями;
- 2) регулювання факторів інвестиційної діяльності;
- 3) нагляд за реалізацією інвестування всіма вкладниками та інших осіб які приймають участь у вкладення капіталу.

Зміст державного регулювання інвестиційної діяльності в сучасний період часу визначається певними функціями, переважна більшість з яких сформувалась у ХХ сторіччі: соціальною, інноваційною, когнітивною, інституціональною, захисту національних економічних інтересів, виробництва суспільних благ і послуг тощо. Основні функції держави реалізуються більш системно, що зумовлює переростання державного регулювання в стратегічне управління певним соціально-економічним розвитком.

Процес регулювання етапів інвестиційної діяльності функціонує за допомогою:

- системи податків, податкових пільг і ставок;
- забезпечення фінансової підтримки у вигляді дотацій, субсидій, субвенцій, бюджетних позик;
- здійснення кредитної та амортизаційної політики;

- муніципальних норм і нормативів;
- антимонопольних заходів спрямованих на припинення та обмеження діяльності монополій (розробка певного законодавства);
- поступової втрати державою ознак державності та за допомогою процесу продажу або передачі державної або суспільної власності у володіння приватних інвесторів;
- користування природними компонентами;
- політики щодо встановлення цін для досягнення цілі підприємства;
- інших заходів [3].

Концепція регулювання етапів інвестиційної діяльності не є стійкою, вона підлягає виправленню залежно від конкретної економічної ситуації в певний проміжок часу. З метою відновлення інвестиційного попиту держава може застосовувати класичні методи: підвищувати національні витрати і знижувати податки, зменшувати відсоткову ставку за позику, підвищувати грошову масу, втручатися в фондовий ринок [1, с. 117].

Державне регулювання інвестиційних процесів наведено на рис. 1.

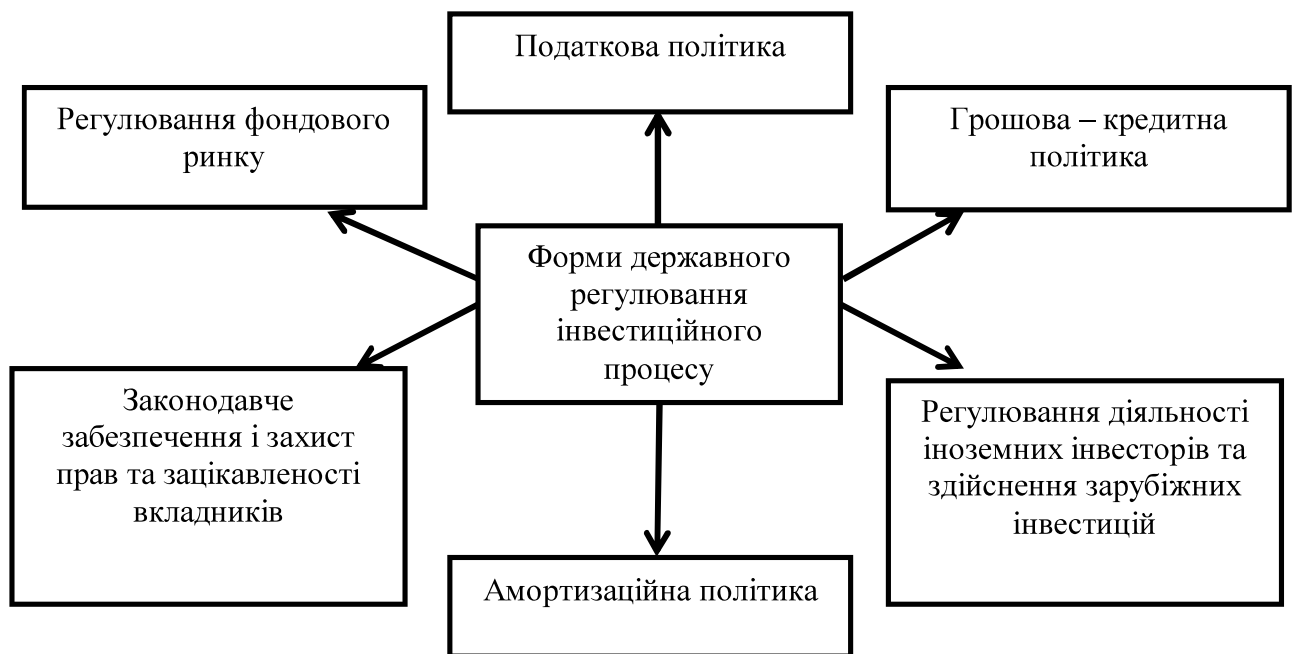

Рис. 1. Форми державного регулювання інвестиційних процесів

Таким чином, із-за наявних у державі в інвестиційній сфері певних недоліків, зумовлених кризовими явищами в економіці, держава, з метою забезпечення майбутнього соціально-економічного розвитку країни, має з використанням фінансових інструментів активізувати та підняти на потрібний рівень інвестиційну

діяльність підприємств та населення. Навіть в кризовому середовищі держава може зробити привабливі умови для іноземних вкладників капіталу та забезпечити своєю допомогою формування виробництва інноваційної продукції. Головним напрямом здійснення стимулюючої функції країни у сфері активізації інвестиційної динаміки діяльності суб'єктів економічної діяльності вважається, в першу чергу, часткове фінансування пріоритетних видів економічної діяльності і зниження ступеня невизначеності економічних дій.

Список використаних джерел:

1. Михасюк І. Р. Державне регулювання економіки: підручник / І. Р. Михасюк, Л. А. Швайка. – Львів: Магнолія плюс, 2006. – 220 с
2. Пічугіна Т. С. Інвестиційна діяльність підприємства: сутність та зміст управління / Т. С. Пічугіна, Л. Д. Забродська // Економічна стратегія і перспективи розвитку сфери торгівлі та послуг. – 2013. – Вип. 2 (1). – С. 146–154.
3. Про інвестиційну діяльність : Закон України від 18 вересня 1991 року № 1561-ХІІ (1561-12), редакція станом на 6 листопада 2014 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>
4. Ткаченко А. М. Державне регулювання інвестиційної діяльності в Україні / А. М. Ткаченко, Є. М. Плаксіна // Економіка і регіон. – 2014. – № 2. – С. 7–12. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/econrig_2014_2_4

Д. е. н. Грабчук О. М.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Розвиток національної економіки України все більше набуває цілком визначеного характеру: відбувається формування моноекономіки, з домінуванням державного сектору. Саме у державному секторі здійснюється найбільша кількість транзакцій, акумулюється переважаюча частка вільних фінансових ресурсів, відносно стабільною є зайнятість працівників. Порівняно із колишніми тенденціями динаміки фінансового сектору та несталим зростанням реального сектору економіки поряд із його глибокою реструктуризацією, державний сектор економіки є найбільш потужним і стало функціонуючим. Водночас не слід забувати, що робота державного сектору ґрунтується на ресурсах, які акумулюються з інших секторів економіки, а, отже, із врахуванням певного лагу, підлягатиме (і власне вже підлягає) впливу деструктивних тенденцій інших секторів.

Найбільш яскравим уособленням значних зрушень у секторальній структурі процесу розширеного відтворення є зміни, які відбуваються у фінансовій системі України.